

[Lykketoft]

di han med så stor klarhed og allerede i sommer indså, at han virkelig kunne udfordre Socialdemokratiet, skabe splid i dansk politik ved at nagle regeringen fast på dens koketteri med at lave formueskattelettelse og derfor vanskeliggøre det brede samarbejde, som Danmark har allermost brug for. Af samme grund var det selvfølgelig rasende uklogt af regeringen – af statsministeren – at lade sig fange ind af hr. Glistrup.

Jeg har sagt dette her, fordi det faktisk er et meget principielt holdningsspørgsmål, vi har drøftet. Men jeg vil gerne slutte af med af mere overordnede grunde at sige, at det er forkert, når man undervejs har høvdet, at Socialdemokratiet er imod privat foretagsomhed, og at vores holdning til formueskatten var udtryk for det. Vi tror tværtimod, at den politiske hovedopgave, man står over for i 1989 og i de kommende år, er at stimulere privat foretagsomhed og privat opsparing. Skattesystemet skal medvirke til det. Vi havde en god start på den øvelse, da vi lavede skattereform i 1985, hvor vi reducerede fradrag og beskattede opsparing mildere. Og vi bør gå videre med de fundamentale overvejelser om at ændre skatte- og afgiftsstrukturen, så den også bedre kan lette vores vej ind i det nye Europa.

Derfor ville det have været fornuft, at mindst den kreds af partier, som lavede skattereformen, allerede var i gang med en debat om at se på disse problemer i en større sammenhæng. Det kan godt være, at man i den større sammenhæng netop ville have fulgt det radikale program om at erstatte formueskatten med en mere effektiv kapitalvinding og en anden arveafgiftsindretning, men den asociale delløsning, der nu vedtages, er, som jeg har sagt tidligere, dansk politik, når den er værst.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Lykketoft brugte udtrykket »primitiv argumentation« om den argumentation, der skulle have overbevist bl.a. undertegnede om at gå ind for en lempelse af formueskatten.

Efter Det Radikale Venstres opfattelse gør hr. Lykketoft sig skyldig i en tilsvarende primitiv argumentation. Og det er lykkedes ham at overbevise sit eget parti og store dele af dets vælgere om, at Danmark har en stor overklasse af fede kapitalister, som man bare kan trykke

på maven, hvorved man får så mange penge ud af det, at man kan løse en hel del af landets problemer.

Det er ikke rigtigt. Formueskatten indbringer en ganske lille procentdel eller rettere mindre end 1 pct. af den samlede skatteindbetaling her i landet. Det vil sige, at det er et lille bitte hjørne af hele skattesystemet, vi her tager fat i. Der er meget få rigtige, gode gammeldags kapitalister tilbage i landet, som hr. Lykketoft kan lade sin galde flyde ud over.

Derimod er det sådan, at formueskatteyderne for to tredjedele vedkommende består af mennesker, der har en formue på under 2 mio. kr., det vil sige, at det er parcelhusejere. Vi har her i landet en befolkning, der for halvdelen vedkommende bor i ejerbolig, og det betyder, at en stor del af landets befolkning er småkapitalister. Fordelingen er altså allerede vidt fremskreden.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Det er ikke rigtigt, at jeg har påstået, at der er mange rige; tværtimod viser de tal, jeg har fremlagt, at dem har man ikke så forfærdelig mange af. Jeg sagde også under debatten i går, at når man ved, som Socialdemokratiet har fremlagt det i sit handlingsprogram for en erhvervs politik, at vi skal løfte vores investeringsniveau de næste fire år med 35 mia. kr., hvorfor tror man så, at nogle få hundrede millioner kroner til nogle af de allerrigeste mennesker skulle gøre nogen særlig forskel i det billede? Det er jo den brede danske befolkning, der skal spare mere op, hvis vi skal løse problemerne, og i øvrigt også have ejendomsretten til de værdistigninger, der så sker.

Det, man laver nu, har intet som helst at gøre med en løsning af vores investerings- og opsparingsproblem – det er det alt for småt til – men det er stødende, og det er asocialt. Dertil kommer, at det har spydspids mod ungdommen, for det er rigtigt, at der blandt de forholdsvis få formueskattepligtige er mange parcelhusejere, men det er jo den generation, der i et omfang, de ikke i deres vildeste fantasi kunne have drømt om, har fået de gamle prioriteter høvlet ned under gulybrædderne, og som har fået nogle privilegier, ingen efterfølgende generation har nogen som helst mulighed for eller udsigt til at få tilsvarende, man nu også giver skattelet-